

Erik Ansvang

Den hellige resonans

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Den hellige resonans

Erik Ansvang

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Den hellige resonans

Af Erik Ansvang

I Johannesevangeliet står der: *"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud – og Ordet var Gud."* Mange mener, at dette udsagn om skabelsen opstod hos jøderne og de kristne. Og nogle vil endda påstå, at det er Guds egne ord, der blev givet specielt til disse befolkningsgrupper på grund af deres særlige og eneste rigtige tro. Sandheden er, at både jødernes og de kristnes tro grundlæggende er en videreførelse af den gamle egyptiske mysterielære. Idéen om at Gud manifesterede Universet ved at intonere et skabende ord eller ved at udsende skabende lydvibrationer stammer fra *Dødebogen*. Her står der:

*"Jeg er evig, jeg er Ra ...
det er mig, der skabte Ordet ...
jeg er Ordet."*

Fra intet til altet

Før skabelsen var der intet. Efter intoneringen af det skabende mantra opstod alt – dvs. Universet, som også kaldes "Altet". Dette udsagn bekræfter, at de gamle egyptere troede på én Gud, ét guddommeligt liv, og at al skabelse udgik fra den ene Gud. Det bekræfter også, at Skaberen og skabelsen er ét, for Ra udtalte Ordet, men er desuden selv Ordet. Både Johannesevangeliet og *Dødebogen* oplyser enstemmigt, at Gud ikke alene skabte Universet, men at Han desuden er Universet. Det medfører, at alt er belivet og alt er guddommeligt, for den guddommelige bevidsthed er til stede i alle former.

Konklusionen må derfor være, at ifølge de gamle egyptere er der én Gud, og det er denne ene Gud, der beskrives på utallige måder i de mange religioner. Kernen i religionerne er den samme.

Gud sagde: "Bliv lys – og der blev lys"

Dødebogen var offentlig tilgængelig i det gamle Egypten, og budskabet i *Dødebogen* var derfor henvendt til den menige egypter. Man må derfor ikke lade sig vildlede af, at præsterne i denne sammenhæng kalder den ene Gud for *Ra*. Solen er årsagen til alt liv i solsystemet, og derfor var Solen og solguden *Ra* et naturligt symbol på livets oprindelse og opretholdelse på Jorden for den menige egypter. Men i mysterieskolerne lærte man, at det Ene Livsvæsen – den ubegrænsede Gud – var både navnløs og unævnelig for de gamle egyptere, for et navn er i sig selv en begrænsning.

Betegnelsen "*Neter*", der sædvanligvis oversættes med "gud", var ikke et *personligt* navn, men en fællesbetegnelse. Man møder det samme princip i åndsvidenskaben, hvor den ufattelige kosmiske bevidsthed, der befinder sig på et højere bevidsthedsniveau end en solkonstellation, der består af syv solsystemer, kaldes "*den, om hvem intet kan siges*". *Ra* (billedet tv.) var derfor et navn på Gud, men *Ra* kunne ikke være identisk med det navnløse og unævnelige Ene Livsvæsen.

Solguden Ra

Ra var solgud, som hovedsagelig blev symboliseret som en falk med en solskive på hovedet. Den lysende solskive på himlen blev betragtet som den sande guddom blandt de menige egyptere.

Men i mysterieskolerne betragtede man Ra som et symbol på *den åndelige sol* – dvs. den ufattelige solare bevidsthed, som bruger den fysiske sol som sit legeme. For de indviede var den lysende solskive på himlen derfor udelukkende Ras fysiske legeme, som skjuler den indre åndelige sol bag et slør af gyldent lys.

Solens højeste kvalitet er lyset. Men selve lyset er ikke identisk med Gud. Lyset blev skabt af Gud. Lyset eller Ra blev derfor betragtet som den første synlige manifestation. Solguden Ra blev også skabt af "Ordet", og teksterne fortæller, at ligesom andre skaberguder brugte Ra ordet for at skabe. Ra udtalte tingenes navn, og lyden eller resonansen skabte alle de øvrige guder og gudinder.

Skaberguden Atum

Gud eller Det Ene Livsvæsen kunne hverken navngives eller afbildes, men ypperstepræsterne havde behov for at kunne beskrive skabelsesprocessen for kandidaterne i mysterieskolerne. De havde brug for et symbol og en benævnelse. Man skabte derfor et symbol, som man gav menneskeskikkelse (for mennesket er skabt i Guds billede), og man gav skaberguden navnet *Atum*. Atum (billedet th.) blev derfor kaldt "*Den Ene*". En tekst oplyser:

*"Atum skabte sig selv,
og han manifesterede alt skabt
ud af sig selv".*

"Den store ham-hende".

Et sted kaldes Atum "*den store ham-hende*". Atum var med andre ord højt hævet over enhver form for dualitet. Denne syntese af det maskuline og det feminine – ånd og stof – viser klart, at Atum repræsenterede altings enhed. Han *var* enhed, men han rummede evnen til manifestation via tre aspekter i sin egen natur nøjagtig som den treenige Gud i kristendommen og i hinduernes trimurti – Shiva, Brahma og Vishnu.

Atum selv udgjorde det første aspekt – synteseaspektet – og de to øvrige aspekter blev personificeret i skaberguderne Ptah og Knum. Tilsammen udgjorde gudetriaden de skabende kræfter, som er forudsætning for manifestationen af Universet. I *Den Hemmelige Lære* fortæller H.P. Blavatsky, at Det Ene Livsvæsen rummer idéerne til alle former, og disse idéer skabes og reproduceres i detaljer af bygmesteren. Det er derfor muligt at sammenligne Atum med en bygmester, for han kender hensigten med skaberværket, og det er ham, der har viljen og kraften til at manifestere. *Men viljen til at manifestere er ikke det samme som selve manifestationen.*

Universets arkitekt og bygmester

Atums guddommelige hensigt med skabelsen skulle omsættes til en *guddommelig plan*, og egypterne valgte skaberguden Ptah (billedet tv.), som skulle symbolisere evnen til at skabe Universet tankeform. Man kaldte ham derfor "*Universets arkitekt*". Ptah blev af ypperstepræsterne erklæret for "*den højeste bevidsthed*" – eller "*ren bevidsthed*". Derfor vises Ptah med mumificeret krop. Symbolikken er indlysende – kroppen er død og fikseret, og kun hovedet eller bevidstheden er levende og aktiv. Præsterne understregede gudens funktion ved at sige, at Ptah er "*gudernes hjerte og tunge*".

I det gamle Egypten var ordet "*hjerte*" identisk med "*bevidsthed*". Ptah var "*gudernes tunge*", for det var Ptah, der udtalte det skabende ord på Atums vegne. Men glem ikke, at Ptah var en del af Atum – et kraftaspekt af Atum, som repræsenterede syntesen eller triaden. Hvis Universet er alt det, der er, og alt det der er, er udgået fra Ptahs bevidsthed, må konklusionen være, at Ptahs bevidsthed rummer alt, hvad der kan erkendes. Derfor var Ptah desuden "*den absolutte sandhed*" om Universet og Gud.

I en anden skabelseslegende lader de gamle egyptere visdomsguden Tehuti eller Djehuti (Thoth) intonere det skabende ord, netop fordi han repræsenterer al den visdom, der findes i Universet.

Skabelsesprocessen begynder nu at tage form. Atum repræsenterede hensigten, viljen og kraften bag Universet. Ptah gav udtryk for Atums vilje ved at skabe en gigantiske tankeform (en slags støbe-

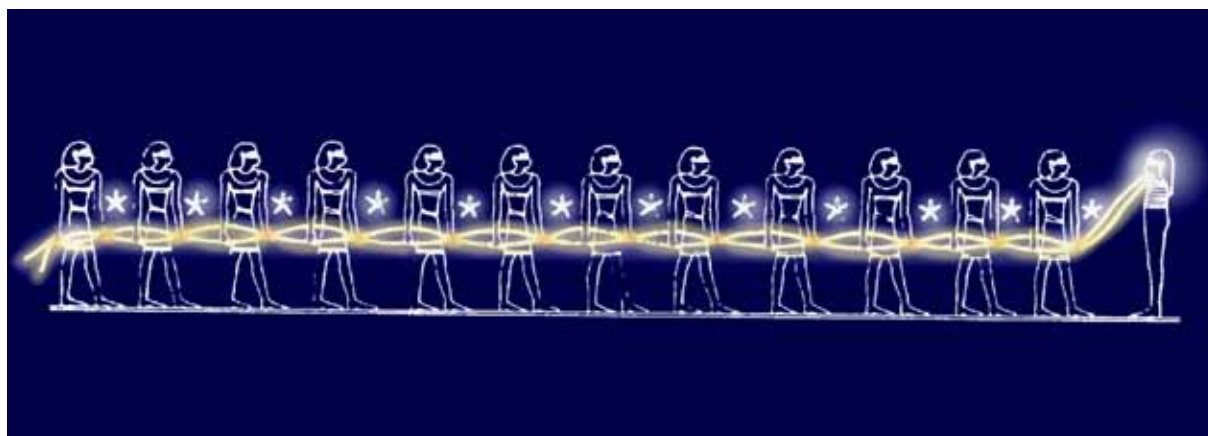
form for Universet). Intoneringen af Ordet (vibrationerne) omdannede energi til stof. De forskellige lydfrekvenser opdelte stoffet i forskellige svingningshastigheder, og dermed opstod bevidstheds- og eksistensplanerne. Den guddommelige tanke og hensigt fik dermed form.

I skabelsesberetningen er skabelsen blevet foretaget af en bygherre (Atum) og en arkitekt (Ptah), men hverken bygherrens intention om at bygge eller arkitektens tegning over planerne, resulterer i et bygningsværk. Hvem opfører selve bygningen? De gamle egyptere symboliserede dette aspekt med vædderguden Khnum (billedet th.). Det var Khnum, der blev "*håndværksmesteren*". Det var Khnum, der udførte bygherrens plan ved at omsætte arkitektens tanketegning til det bygningsværk eller

det kosmiske tempel, der kaldes Universet. Derfor siger de gamle egyptere, at Khnum er "den, der giver ånden form og liv." Det var imidlertid ikke Khnum selv, der opførte Universets tempelbygning. Ligesom Ptah repræsenterede han et aspekt af Atum, som i sagens natur var usynlig. Khnum symboliserede den kraft, der kunne danne det stof og de former, som Universets tempel er bygget af.

Denne triade af skaberguder – eller den treenige Gud – repræsenterede ånden eller den maskuline pluspol. Khnum var kraften, der aktiverede stoffet eller den feminine minuspol. Selve Universet blev derfor symboliseret af gudinder, og derfor havde skaberguden Khnum tre hustruer: Anuket, Selkit og Neith, som udgjorde stoffets feminine triade. De gamle egypteres forestilling om stof og former svarer til åndsvidenskabens devarige.

Skabelse i kraft af Ordet

A U M

Det er herefter muligt at konkludere, at den treenige Gud eller Det Ene Livsvæsen har skabt alt ved hjælp af *Ordet*. De mange guder og gudinder er udelukkende udtryk for personificeringer af Universets mangfoldige kræfter, kvaliteter, processer, lovmæssigheder og former. "Ordet" skal opfattes som et bredt frekvensbånd, og guder og gudinder repræsenterer underfrekvenser eller resonanser af det guddommelige ord. Det er baggrunden for, at guders og gudinders navne var mantraer i det gamle Egypten. Et godt eksempel er guden *Amon* (billedet th.) Både navnets lyd og betydning gengiver det ubekendte og utilgængelige i Amons mystiske guddommelige kraft. Navnet Amon stammer fra den skabende lyd AUM. Alt i skabelsen er trefoldig, og mantraet AUM udgør derfor i sig selv en guddommelig triade eller treenighed. "A" symboliserer Osiris (Faderen) og korresponderer med 1. aspekt (åndsvidenskabens 1. Logos).

“U” symboliserer Horus (Sønnen) og korresponderer med 2. aspekt (åndsvidenskabens 2. Logos). “M” symboliserer Isis (Moderen) og korresponderer med 3. aspekt (åndsvidenskabens 3. Logos). Det er derfor indlysende, at den skabende lyd ikke alene intoneseres af Gud – den er Gud. Og samtidig rummer den fundamentet for skabelsen.

Osiris, Isis og Horus

I Egypten sagde man, at når Osiris forenes med Isis undfanges Horus. Eller når Faderen forenes med Moderen undfanges Sønnen. I åndsvidenskaben siges det, at i mødet mellem 1. Logos og 3. Logos opstår 2. Logos. Uanset om man taler om Logoi eller gudetriader, er det udelukkende billeder på et grundlæggende princip, at når ånd og stof forenes, skabes der bevidsthed. Universet er fra de største galakser eller det, der er større til de mindste atomer eller det, der er mindre udtryk for mødet mellem ånd og stof, og derfor er alt på alle niveauer udtryk for bevidsthed. Alt er bevidst og alt er guddommeligt. Men niveauerne af bevidsthed er uendelige.

Egypternes mantra

Åndsvidenskaben oplyser, at "AUM" var egypternes mantra, mens "OM" er nutidens mantra. Forklaringen er, at "AUM" er en *formskabende* lyd. Den bruges til bevidsthedens forankring i personligheden. "OM" er den *bevidsthedsskabende* lyd. Den bruges til bevidsthedens forankring i sjælen. Menneskets brug af skabende mantraer begyndte på Atlantis, og den egyptiske civilisation er reelt en forlængelse af den atlantiske. "TAU" er et mantra, der blev brugt af atlantiderne, og det siges, at "TAU" påvirkede følelseslivet, astrallegemet og astralplanet. Egypterne brugte "AUM", der påvirkede tankelivet, mentallegemet og mentalplanet. "OM" påvirker sjælsbevidstheden, kausallegemet og kausalplanet – sjælens eget plan.

Kristendommens AMEN

Det kristne mantra "AMEN" stammer både fra "AUM" og fra de gamle egypteres "AMON". I nutiden bruges "AMEN" hovedsagelig som en fysisk bekræftelse – eller snarere som religiøs formalisme uden åndelig betydning overhovedet. Åndsvidenskaben fortæller, at i nutiden og fremtiden vil menneskeheden i stigende grad bruge "OM", som er en kontrolleret tilbagetrækningslyd, der gradvis giver mennesket bevidst herredømme over formerne og mulighed for at genskabe kontakt til sjælen – eller ultimativt til Gud. OM-lyden ryster angiveligt atomerne i det mentale, astrale og fysiske legeme løs. Uønsket stof udstødes og nyt og mere egnet materiale indbygges i henhold til 2. stråles tiltrækningslov.

Den gådefulde djed-søjle

I Egypten er djed-søjlen en almindelig hieroglyf, som findes i tekster fra de tidligste til de seneste perioder. Forskerne siger, at djed-søjlen symboliserer *stabilitet*. Søjleens fire tværribber symboliserer desuden de fire elementers verden – dvs. den fysiske verden. Men disse fortolkninger er alt for overfladiske. Djed-søjlen associeres med menneskets rygsøjle, og den kaldes "*Osiris' rygsøjle*". Den symboliserer Jordens rotation, som kommer til udtryk som dag og nat. Hældningen af Jordens akse kommer desuden til udtryk som årstider, når Jorden roterer omkring Solen. Hvis Jorden ikke roterede, ville Solen ikke stå op, og der ville ikke være liv på planeten.

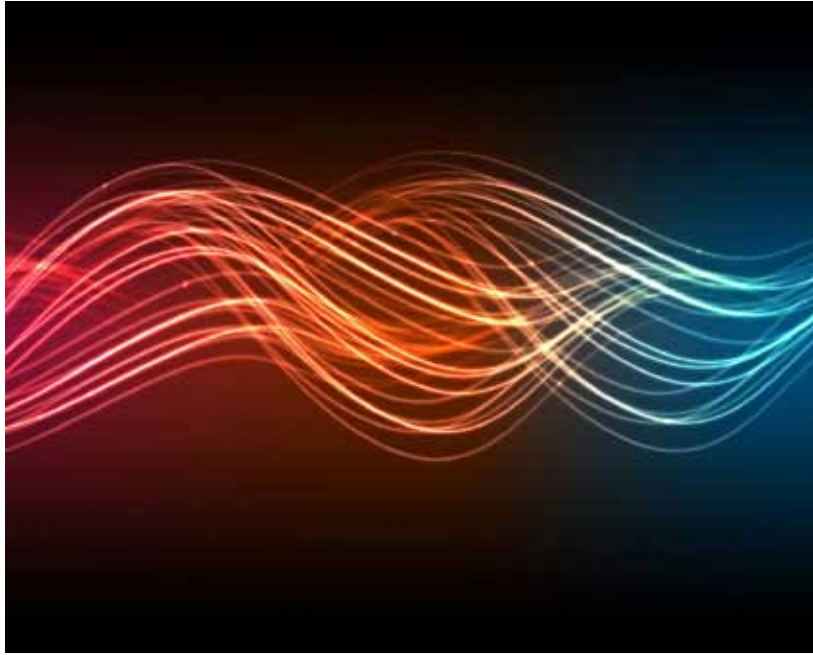
Ifølge åndsvidenskaben udgør planeterne energicentre i Sollogos' legeme, og planeterne kredser omkring Solen, der er deres livgivende centrum. På samme måde "kredser" personlighedens legeme, omkring menneskets indre sol – sjælen. Sjælen er bevidsthedens virkelige centrum. Alle mennesker oplever verden ud fra sig selv som verdens centrum. Rygsøjlen er derfor menneskets centrum. Man kan også sige, at menneskets verden drejer sig om dets indre djed-søjle.

Djed betyder "tale"

Det egyptiske ord "djed" betyder "tale" eller "articulation", og "djed" rummer derfor kraften til at omsætte tanker til manifestation ved hjælp af det skabende ord. De gamle egyptere betragtede ikke tale som en selvstændig handling. Talen var en kraft og et helligt privilegium, der tilhørte alle. De principper, man knyttede til "djed", repræsenterede også lyd i konstant bevægelse eller rytme. Tale var en højt udviklet videnskab, der blev praktiseret i templerne via chanting (mantriske sange) akkompagneret af rituelle instrumenter.

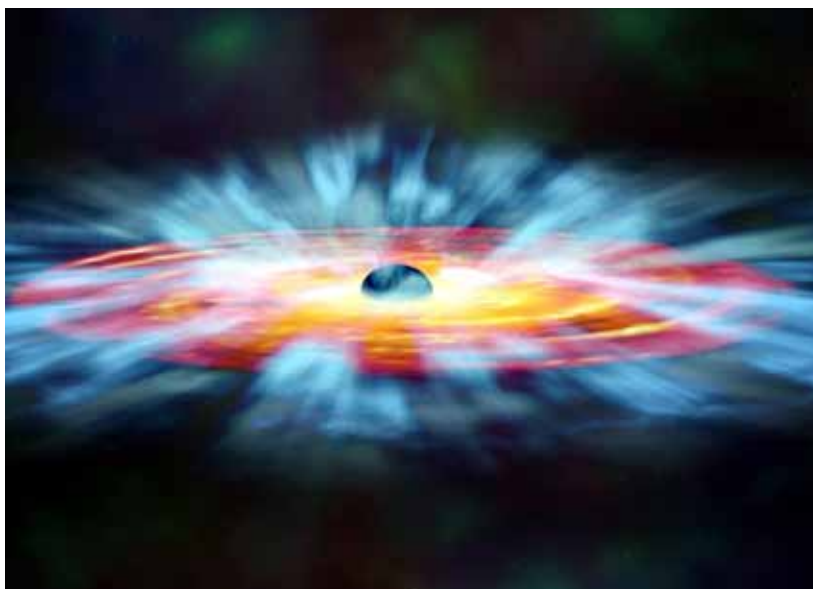
Idéen om "Ordet" – altså det "oprindelige Ord" – er som sagt en beskrivelse af den første kraft bag skabelsen. Alt liv er latent indtil dette princip træder i kraft, og det har altid været anset som den højeste og største af alle skabende handlinger. Ifølge de gamle egyptere er det dette skabende Ord, der opretholder livet i alle ting – et mønster, der kommer til udtryk i myten om Ptahs eller Tehutis oprindelige "Ord", som satte det første liv i bevægelse.

Cyklisk resonans

Ptah er derfor identisk med hinduernes gud Shiva, som personificerer de kosmiske vibrationer, der gik forud for manifestationen i fysisk form, og som er årsag til, at stoffet responderer i cyklisk resonans. Som konsekvens af dette vibrerer alt levende fra fødslen eller den første begyndelse på en bestemt frekvens, som en resonans af de kosmiske omgivelser. Kendskabet til disse frekvenser gjorde det muligt for templets ypperstepræster at kanalisere hellige eller åndelige kræfter ned i sanktuarieret.

I mennesket er "djed" den skabende kraft, der beliver det fysiske plan. Der er etiske undertoner i denne idé. Loven om årsag og virkning, som hinduerne og åndsvidenskaben kalder "karmaloven", er naturligt knyttet til djed-søjls processer, for de skaber forudsætningen for de fremtidige tankemæssige, følelsesmæssige og fysiske betingelser, der aktiveres, når mennesket ankommer til den fysiske verden gennem fødsels port. Disse principper er knyttet til skaberguden Ptah, den guddom, der intonerede den guddommelige lyd og satte alle former i bevægelse.

Viden eller overtro?

De gamle egypteres påståede kendskab til lydets skabende kræfter afvises kategorisk af nutidens forskere som overtro, for de fastholder, at de gamle egyptere var et primitivt folk. Andre kalder egypternes evner for "magi". Men når man bruger ordet magi, giver man blot udtryk for nutidens manglende kendskab til bestemte naturkræfter. Egypterne kendte og brugte lydets kræfter, og det samme gjorde munkene i Tibet. Eksempelvis kunne tibetanske munke løfte tonstunge stenblokke ved hjælp af lyd. Det samme kunne de gamle egyptere.

I Alice A. Baileys bøger fortæller den tibetanske mester Djwhal Khul om egypternes evne til fysisk byggeri ved hjælp af såkaldte magiske evner. Han siger:

"Jeg vil minde jer om, at i Egypten, hjemstedet for den gamle magi, var det magiske arbejde direkte koncentreret om at skabe fysiske virkninger og stoflige resultater, og at magikerens arbejde kom til udtryk i den imponerende skabelse af de gamle gigantiske bygningsværker, som i deres tavse og uberørte storhed tiltrækker sig arkæologers og rejsendes opmærksomhed."

Alice A. Bailey: *The destiny of the Nations*, p. 118

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk